

Mevsimlerden Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Haziran 2022

Bir rengim yok benim bir tutkum da.

Tutulan nutkumdan örüyorum üstelik ben tüm şiirlerimi ama yetmiyor nüktedan bir yazı kaleme alıyorum dünümde öldürdüğüm gülüşler için ve içim içime sığmıyor öncesinde sonra da dokunmaya kıyamadığım sevgi gibi kıyama durduğumu müjdeliyor evren ne zamanki sevgiyle hemhal edeyim bir bir patlıyor tomurcuklar ve işte ben de şiirlerim gibi çiçekleniyorum...

Patavatsızım belki de severken. Ne gam...

Ya da çokça sessiz: oh, ne ala.

Aslında sevgiyi öğütüyorum sevecen gülücükleri kucaklıyorum ve kendim iken kendimi bir ömür kundaklayan ve hırpalayan kimliksiz yaşıyorum da yazmadığımda aslında herkes gibi aslında hiç kimse olduğumun bilinci ile sadece d/okunmak istiyorum çıktığım o ulvi tepede.

Ben aşkım.

Ben şadırvanı sözcüklerin...

Otağı kurduğum gök kubbe ve içimde çoğalan alyuvarlarım ne de olsa ak alnımda saklı masum bir busedir kalemin kondurduğu ve işte hiç olmadığım kadar koşuyorum kendime ve sonsuzluğa.

Bazen hırpani varlığım.

Bazen esefle kendime yüklendiğim.

Bazen efsunlu bir sözcük bellemişken hayatı ve umudun saklı tutulası her iklimde ayaklarımı yerden kesen rüzgâr gibi kendimi kendimden uzaklaştırıp uçurduğu.

Sihirli olduğunu biliyorum artık hayatın ve köşe başında beklediğimi de biliyorum ve kimin beklediği de önemsiz çünkü irdelemem gereken içimdeki gizin şiirlerle aydınlığa çıktığı ve kayıp ömrümü mısralarda gün yüzüne çıkarıp da çıtasını yükseltmem gereken sevgim ve İlahi Aşkın coşkusunda çoğalan umudum ve inancı.

Bakaya kalıyorum bazen.

Bazen geç kâğıdı alacağım bir makam bulamıyorum ama hiçlik makamına talip olduğumu biliyor Yaratan ve yoklukla sınıdığı kadar varlığım tok gözlü olduğumu şerh düşünüyorum her içim kıyıldığında ve ömrümün yarısından çoğunu aç geçirdiğim düşünülecek olursa ben sadece sevgiye aş eriyorum...

Arşı alaya çıkan coşkum bazense kesif sessizlik.

Bir ibrazsa gün bitiminde çetelesini tuttuğum duygular ve sıradan bir günü muhteşem bir derya belleyip haiz olduğum o tek zerremle sonsuzluğu kucaklamak adına kanat açıyorum yıldızlara ve bir yıldıza tekabül ettiğimin de bilincinde bu sefer kendimi kırıyorum tıpkı şairin kırptığı o yıldız gibi yıldızlar saçan gözlerimi karanlığa hibe ediyorum ve ölmeden donörü oluyorum karanlığın.

Mevsimlerden şiir madem...

Matemlerden asla yerini dolduramadığım aşk madem...

Özlemlerden öznemse özveri ile yaşadığıma binaen...

Ve kundaklanmış yüreğimden taşan umut ve de efkâr...

Hizaya gelmeliyim o halde yeniden ve yeni güne şimdiden hazırlık yaptığım bir bağış kampanyası gibi duygulardan ördüğüm yelek ve yalaka olmayı beceremediğim ömrün bu çeyreğinde saklı tutulası layığıyla yaşamının da meali iken içimden geçenleri cümleler sayesinde resmettiğim...